

Epilógus

(Az Amikor hazaér című ciklusból)

Nagy ára volt, tudom, az útnak.
A tanulság jelei idővel megfakulnak.
Nem kell erőltetni, mint a rímet,
mert felőrli az idegeinket.
El kell érnem a legbelső partot,
most, hogy már kikötöttem.
S ha ez megtörténik, tán nem fog fájni,
hogy nincsenek köröttem.
Hogy akiket szeretek – távol,
vagy felszívódtak az idő homokjában.
Nem vádolólok ezért senkit.
Ahonnan választ remélnék,
mindenhol jártam.
Hogy még elköszönni se tudtam,
csak magamnak köszönhetem
- nem szegzem hát az égnek
álnokul tekintetem.

Nagy ára volt, tudom, az útnak.
A tanulság jelei idővel megfakulnak.
El kell érnem a legbelső partot,
hogy a csalódás ne fordítson vissza.
Mielőtt elkenődik fölöttem az ég,
s kialszik verseim papírja.
Az életünk végül is egy nagy ablak,
amiből valamit folyton kitakarnak,
s mire egyben látjuk végre az egészet,
hát igencsak elszivárogozik az az élet.
Több időt már nem tékozolhatok,
eleget forgattak a tegnapok,
a mába kell hogy átérjek végre,
hogy megérintsen a pillanat ujjja,
s mint akit defibrillátor csapott meg,
elkezdjek lélegezni, élni újra.

Mint amikor fénybe fordítod arcod,
s érzed az időcsiszolta kő melegét,
és borzongva önmagad megpillantod,
és ez az alak tekintetedbe beleég
- így kell, hogy az öröm felhorzsoljon,
a felismerés szele így repítsen,
hogy könnyű legyél újra és szabad,
ameddig játszani enged az Isten.

Nagy ára volt, tudom, az útnak.
A tanulság jelei idővel megfakulnak.
El kell érnem a legbelső partot,
hogy az lehessenek, aki egykor voltam,
akit – nem értem, miért – megkötöztem,
hajóm sötét gyomrába száműztem,
s már azt hittem, hogy találom holtan,
amikor egy este vállának ütődtem.
Kint a konyha fedélzetén, a csapnál.
Gondoltam, egyszerre szomjaztunk meg.
„De hát úgy állok itt, ahogy(an) hagytál”
- súgta felém szelíden, megbocsátón.
Majdnem kiszédültem a szúnyoghálón.
Még hogy én..., még hogy úgy..., még hogy ő...
Abszolút nem lehetett feltűnő,
hogy fél életen át kerülgettem,
mikor éjszakánként inni mentem.
Azt hiszem, ő lehetett az egyik részlet,
amit az ablakból folyton kitakartak.
S mire megpillanthattam ismét,
hát igencsak összement az az ablak.

Nagy ára volt, tudom, az útnak.
Például az, hogy egy idő után
túl közelre néztem,
s nem a távolság fürkésztet,
ami addig hajtott.
Világmozgató héroszok helyett

sok csetlő-botló bitangot.
Míg magam is ólalkodó idegen lettem
ebben a történetben.
S közben elfeledtem halhatatlan lenni,
úgy véltem, csak menni kell, haladni, menni...,
s egyre üresebb lett a szerep,
amiről azt hittem,
hogymám írták az istenek.
De ennek lassan a végére érek!
Lesöprögetem asztalom,
s kiterítem rá a tenger lapjait.
Úgy, ahogyan régen
egy *madárjós* hagyta itt.
A bolyongásnak vége.
Búcsút intek ebben a sorban.
Letérdelek az este elé,
pohárral kínálok,
benne ithakai bor van.